

Side ere anførte, vil samtykke i at omdøbe det bestaaende Møntsystem. Men, om man nu endog saa ikke gaaer ind derpaa, vil Sagen dog ligesuldt gaae sin Gang; det i Hertugdømmerne lovlige gjældende Møntsystem skal og vil blive gennemført; i den Henseende lader Regjeringen sig ikke tvinge, Regjeringens Willie i saa Henseende er bestemt, og den viger ikke derfra. Den behøver Jogens Samtykke der til; thi det er noget Bestaaende, og, naar kun Regjeringen ikke gaaer ind paa Noget, hvorved den bestaaende Lovgivning forandres, saa trænger den kun til sin egen Bevidsthed om, hvad der er det Rette, hvad den er istand til og sig bevidst at kunne gennemføre. Naar den ærede Rigsdagsmand har betegnet det foreliggende Lovforslag og hvad dermed staaer i Forbindelse som en halv Forholdsregel fra Regjeringens Side, og det af flere Punkter i den ærede Landssthingsmands Foredrag er kjendeligt, at han ikke er fuldkommen bekjendt med, hvad der i denne Henseende ligger i Regjeringens Plan og dens Foranstaltninger, saa kan jeg ikke være berettiget til at bebreide ham dette; thi det ligger ganske naturligt i Forholdene, at han maa være ubekjendt med dem, men jeg antager, at han efter nogle Ugers Forløb vil være nøiere bekjendt med, hvad der i saa Henseende tilsigtes fra Regjeringens Side, end han nu er. Han har imidlertid anført et Argument for, at det skulde være en halv Forholdsregel, som jeg særlig skal dvæle ved, skjøndt det egentlig ikke vedkommer det her foreliggende Lovforslag. Han har nemlig sagt, at det var Regjeringens Hensigt at indkalde nogle Courantmønter i Hertugdømmerne, men ikke alle. Hertil skal jeg svare, at det er Regjeringens Hensigt for Dieblikket at indkalde alle de Courantmønter, som alene gaae som Courantmønter, og som ikke ere ligefrem tilpassede til Rigsbanksystemet. Dette vil være det første og nødvendige Skridt, og muligen vil det vise sig, at man slet ikke behøver at gaae videre; men det kan ogsaa gjerne være, at man, efter at have fuldført dette Skridt, maaskee vil komme til det Resultat, efterhaanden om end ikke at indkalde saa dog idetmindste at opsamle i de kongelige Kasser, uden igjen at udgive dem, og derefter at ommønte alle de

forskjellige Mønter, som, uden at være egentlige Courantmønter, dog have Præget af at være Courantmønter, være sig alene eller i Forbindelse med Betegnelsen af deres Rigsbank og Speciesværdi. Men denne Foranstaltning behøver paa ingen mulig Maade allerede nu at beslutes, og det er saa langt fra i Møntfager, at en Forholdsregel bliver halv derved, at man ikke strax gaaer frem paa Hovedet ved Alt, hvad man finder hensigtsmæssigt i Tiden at gjøre, at jeg netop tør sige, at den eneste rigtige Maade, hvorpaa man kan gennemføre de Forholdsregler, som den nærmeste Fremtid maatte gjøre nødvendige, er at gaae frem ad den Vej, Regjeringen har valgt, nemlig at begynde med det Naturlige og Nødvendige og saa først senere tage det Hensigtsmæssige. Det er ogsaa siensynligt for Enhver, at det er aldeles umuligt at gjøre Noget i den Forstand fuldstændigt, at det af den ærede Rigsdagsmand vilde blive anset for hele Forholdsregler, naar han kalder de af Regjeringen valgte halve Forholdsregler. Hvorledes vilde det nemlig komme til at see ud i Landet, naar Regjeringen vilde indkalde, ikke blot de Courantmønter, der blot circulere som Courantmønter, men ogsaa dem, der ere indlemmede i det bestaaende Møntsystem som Rigsbankpenge? Da man ikke i Forveien kan have hele den nye Møntmasse liggende færdig — det vilde nemlig i enhver Henseende være urigtigt, idet det vilde koste særdeles meget, først at have den hele Masse af de nye Møntforter liggende færdige, saa kalde de gamle Mønter fuldstændig ind og derefter have dem liggende, indtil man efter mange Mars Forløb atter skulde mønte, — da dette altsaa er umuligt, og man ikke kan bære sig saaledes ad, og naar man saaledes først efterhaanden kan udpræge og sætte den nye Mønt i Circulation, saa vilde jo Landet i Dvergangsperioden, hvis man paa eengang vilde indkalde alle de ældre cicerulerende Mønter, komme til at befinde sig i den allerstørste Forlegenhed for klingende Mønt. Der lader sig altsaa ikke gaae frem paa nogen anden Maade end den, Regjeringen er bestemt at gaae, og jeg troer, at det skal vise sig ikke at være en halv Forholdsregel. — Den ærede Rigsdagsmand har gjort mig det Spørgsmaal,